

ganisationen ikke bleve enige straks, var man akkurat lige nær. Ad denne Vej er der ikke noget at opnaa med Hensyn til Sagens Løsning, men for Statens Vedkommende er det dog vistnok rigtigt, at det siges straks, at ad den Vej maa de Herre ikke vente, at man kan komme, men derimod kunne de sikkert vente et aabent Øre og jeg kan tilføje med et fra i Fjor bevinget Ord et redebont Sind til at høre ethvert billigt Ønske og modtage enhver Oplysning om deres Forhold, som kan lette Arbejdet paa at finde den retfærdigst mulige Løsning af Sagen. Det er min Overbevisning, og det er den Erfaring, jeg har vundet ved mange Aars Arbejde i Lønningsudvalget. Jeg behøver vel ikke at tilføje, at selvfølgelig anbefaler jeg en saa hurtig Fremme af Sagen som muligt.

Jørgensen: Efter de Udtalelser, der ere faldne vedrørende dette Forslag, skal jeg straks forudskikke den Bemærkning, at det er med noget blandede Følelser, at jeg tager Ordet i denne Sag. Jeg ser med nogen Betænkelighed paa Gennemførelsen af disse Love, men selv om jeg skulde staa noget ene med min Opfattelse af denne, vil jeg dog ikke undlade fra dette Sted at udtale mit Syn paa denne Sag. Efter de Betænkeligheder ved Statskassens Stilling, som den højtærede Finansminister i Efteraaret ved Finanslovens Forelæggelse udviklede, ifølge hvilke det syntes at være nødvendigt, at ogsaa mange humane Statsopgaver maatte tilsidesættes, skal jeg ikke nægte, at jeg blev lidt forbavset ved forleden Dag at høre den samme ærede Minister fremkomme med Forslag om forøgede Lønninger til Statens Personale til et Beløb af en Merudgift af 2¼ Mill. Kr. Ganske vist fremsattes samtidig Forslag til forhøjede Indtægter ved at forhøje Jernbanetaksterne og Brevportoen, og jeg skal gerne indrømme, at naar vi overhovedet skulle ind paa saa store Udskrivninger af Statskassen til Lønninger, er den Vej, som den højtærede Minister har anvist, den rette; for saa vidt er jeg enig med den højtærede Minister. Et andet Spørgsmaal bliver det jo, om disse Loves Gennemførelse virkelig i dette Øjeblik er betimelig, om de ere retfærdige over for andre Samfundslag. Det er det, der staar for mig som meget tvivlsomt. Det forekommer mig, at naar vi skulle gribe til saadanne Foranstaltninger, der ere saa omfattende og saa vidtrækkende for Statens Finanser, vilde det ikke alene være rigtigt, at det skete i Forbindelse

med en Omordning af den direkte Beskatning, men ogsaa i endnu højere Grad i Forbindelse med en Omordning af den indirekte Beskatning. Der er ingen Tvivl om, at disse Foranstaltningers Gennemførelse i meget betydelig Grad vil svække Statskassens Evne til at bære de Udgifter eller, rettere sagt, reducere de Indtægter, hvorom der bliver Tale, hvis vi skulde have en virkelig frisindet Toldlov, som der er talt saa varmt for her i Salen; og hvorom der næres et almindeligt, berettiget Krav ude i den store Befolkning. Det er nemlig ganske rigtigt, som den højtærede Minister sagde forleden Dag, at Statskassens Evne til at bære de stadig voksende Udgifter er begrænset simpelt hen i Evnen til at forhøje sine Indtægter. Den højtærede Minister udtalte forleden Dag, at det var utilfredsstillende bestandig at høre de Klager, der kom fra Statens Personale om deres Lønningsvilkaar. Jeg har imidlertid ingen Grund til at antage, at netop disse Klager have været bestemmende for Ministeriet med Hensyn til disse Lovforslags Fremkomst, idet den ærede Minister udtrykkelig udtalte, at Regeringen ikke ventede at vinde Bifald for disse Love, man ventede sig kun Utilfredshed af dem, der skulde modtage dem, og kun Utak af dem, der skulde betale. Deri tror jeg, at den højtærede Minister har fuldstændig Ret. Jeg kan altsaa gaa ud fra, at naar den høje Regering har forelagt disse Love, er det alene paa Grund af det Syn, den har, at yore Statsembedsmænd ere lønede for lavt, en Bevæggrund, jeg selvfølgelig kun kan paaskønne, om end jeg ikke fuldt ud kan dele Syn med den høje Regering.

Jeg skal saa kortelig vende tilbage til Spørgsmaalet om disse Foranstaltningers øjeblikkelige Betimelighed. Jeg tvivler ingenlunde om, at selv om disse Love blive gennemførte, vil denne Regering saavel som den foregaaende Regering ved første givne Lejlighed høre Bebrejdelser fra Socialdemokratiets Side om, at Staten er en daarlig Arbejdsgiver. Det er Bebrejdelser og Klager, der have lydt i al den Tid, jeg har haft den Ære at sidde her i Tinget, og de ville sikkert blive ved at lyde bestandig, selv om disse Lønninger bleve meget højere, end der her er foreslaaet; men jeg tror, at den høje Regering kan tage sig disse Klager temmelig let. Naar Regeringen staar som Statskassens umiddelbare Varetager med ligelig Hensyntagen til alle Samfundslag, har den den bedste Maalestok for sin Egenskab af Arbejdsgiver i den mere eller mindre stærke Til-